

[Handelsministeren.]

inden Udgangen af Aaret 1934 skal have disse 200 000 Kr. i Egenkapital. Desuden er der en Bestemmelse om, at dersom de alligevel ikke inden Udgangen af 1934 har formaaet at faa deres Egenkapital op til de 200 000 Kr., har Ministeren Ret til at dispensere, saaledes at de faar yderligere en Frist paa 5 Aar til at skaffe sig denne Egenkapital.

Man vil af Bilag 5 se, at kun 16 Banker har mindre Egenkapital end 200 000 Kr., og ved Gennemgangen af disse Bankers Status vil man se, at det ikke vil være uoverkommeligt for nogen af dem i Løbet af 5 Aar, respektive 10 Aar, at tilvejebringe det Minimumsbeløb af Egenkapital, som der er Tale om. Udover disse 16 Banker, der nu ikke har en Egenkapital paa 200 000 Kr., er der 41 Banker med en Kapital paa under 400 000 Kr., men disse 41 Banker berøres slet ikke af Bestemmelsen om de 400 000 Kr., saa dem kan man lade ude af Betragtning i denne Forbindelse.

Det er min Opfattelse, at det vil være i alles velforstaaede Interesse og ikke mindst i Sparernes Interesse, at man fastsætter de Regler, som her foreslaas med Hensyn til Egenkapitalen ved Oprettelse af Banker og ogsaa for de Banker, der endnu ikke har en Egenkapital af 200 000 Kr.

§ 7 i Lovforslaget svarer i det væsentlige til § 7 i 1926-Lovforslaget. Man har i en Parentes nærmere præciseret, hvilke Reimboursforpligtelser der skal regnes med ved Opgørelse af Garantiforpligtelserne. I Forhold til den gældende Lov er der Tale om en forøget Garanti med Hensyn til Bankernes Risiko ved Engagementer, idet det nu foreskrives, at de samlede Garantiforpligtelser ikke maa overstige 75 pCt. af Egenkapitalen. Ordet „Egenkapitalen“, som man Gang paa Gang vil træffe paa i Lovforslaget, er et nyt Ord, der skal dække Begrebet Bankens Kapital alt iberegnet overfor Bankens Forpligtelser, Bankens egne Værdier til enhver Tid, altsaa den Sikkerhed, man kan stille overfor Indskyderne. Der kan maaske opstaa det Spørgsmaal, om nu Indskudskapitalen, der i givet Tilfælde træder i Stedet for til Eksempel en Præferenceaktiekapital, og som hæfter overfor Indskyderne, kan siges at være Egenkapital. Jeg tror, det beror paa, hvorledes den Indskudskapital, som i givet Tilfælde skydes ind i en Bank til Sikkerhed for Sparemidlerne, er anbragt, baade med Hensyn til Tiden og Forpligtelsen. Dersom Indskudskapitalen kun er indgaaet for et kortere Aaremaal og derefter kan forlanges udbetalt, er det klart, at den bliver

at betragte paa en noget anden Maade, end hvis den staaer fast ud i Fremtiden som en Sikringskapital for Indskyderne. Jeg mener, som sagt, at man i hvert enkelt Tilfælde maa bedømme Værdien af denne Indskudskapital, som vi allerede nu har for nogle Bankers Vedkommende efter en Rekonstruktion.

Noget egentlig nyt skulde der ikke være i Spørgsmaalet udover Bestemmelsen om, at Bankens Sikkerhed i Forhold til de Engagementer, der er Tale om, er skærpet. De samme Bemærkninger gælder til Dels Bestemmelserne i Lovforslagets § 13, om end paa en noget anden Maade.

§ 8 indeholder i Hovedsagen det samme som den tilsvarende Paragraf i Lovforslaget af 1926. Ny er den i næstsidste Stykke indførte Bestemmelse om Indregistreringspligt i Tilfælde af Oprettelse af Filialer. I Forhold til Loven af 1919 er det naturligtvis en Skærpelse.

Hovedændringen i § 8 er Bestemmelsen om, at det nu skal fremgaa udtrykkeligt af Vedtægterne, hvorvidt Repræsentantskabet er pligtigt at prøve Aarsregnskabet Rigtighed, og at det, for saa vidt Repræsentantskabet underskriver Aarsregnskabet, af Paa-tegningen skal fremgaa, i hvilket Omfang Repræsentantskabet har prøvet det Aarsregnskab, som Repræsentantskabet underskriver.

§ 9 i Lovforslaget er forskellig fra den nugældende Lovs § 9, men er omtrent som § 9 i Lovforslaget af 1926. En enkelt Bestemmelse er gjort lempeligere. For at opnaa den Enstemmighed, der er opnaaet i Udvalget, har det været nødvendigt at lempe lidt her og lidt der, men i det store og hele er det min Opfattelse, at Lovforslaget er acceptabelt, set fra det Synspunkt, at man vil have saa gode Bestemmelser, som man efter Omstændighederne kan faa tilvejebragt, for at faa et effektivt Banktilsyn. I § 9 i Lovforslaget af 1926 staaer der, at samtlige Bestyrelsesmedlemmer i en Bank med en Aktiekapital paa 500 000 Kr. og derunder skal sanktionere, at Direktørerne deltager i anden Erhvervsvirksomhed. I Lovforslaget, som det nu fremsættes, er Ordet „samtlige“ ændret til „to Trediedele“; det er altsaa en Lempelse. Paa tilsvarende Vis er Bestemmelsen lempet for de større Banker, naar det skønnes særlig paakrævet for disse. Lempelserne er selvfølgelig givet for Bankernes Skyld, af Hensyn til Driften af Bankernes Virksomhed, for at man bedre skal kunne klare sine Forpligtelser og tage de Hensyn, der i adskillige Tilfælde maa tages; det er klart, at Lempelserne ikke er gjort for Bankledelsens Skyld.